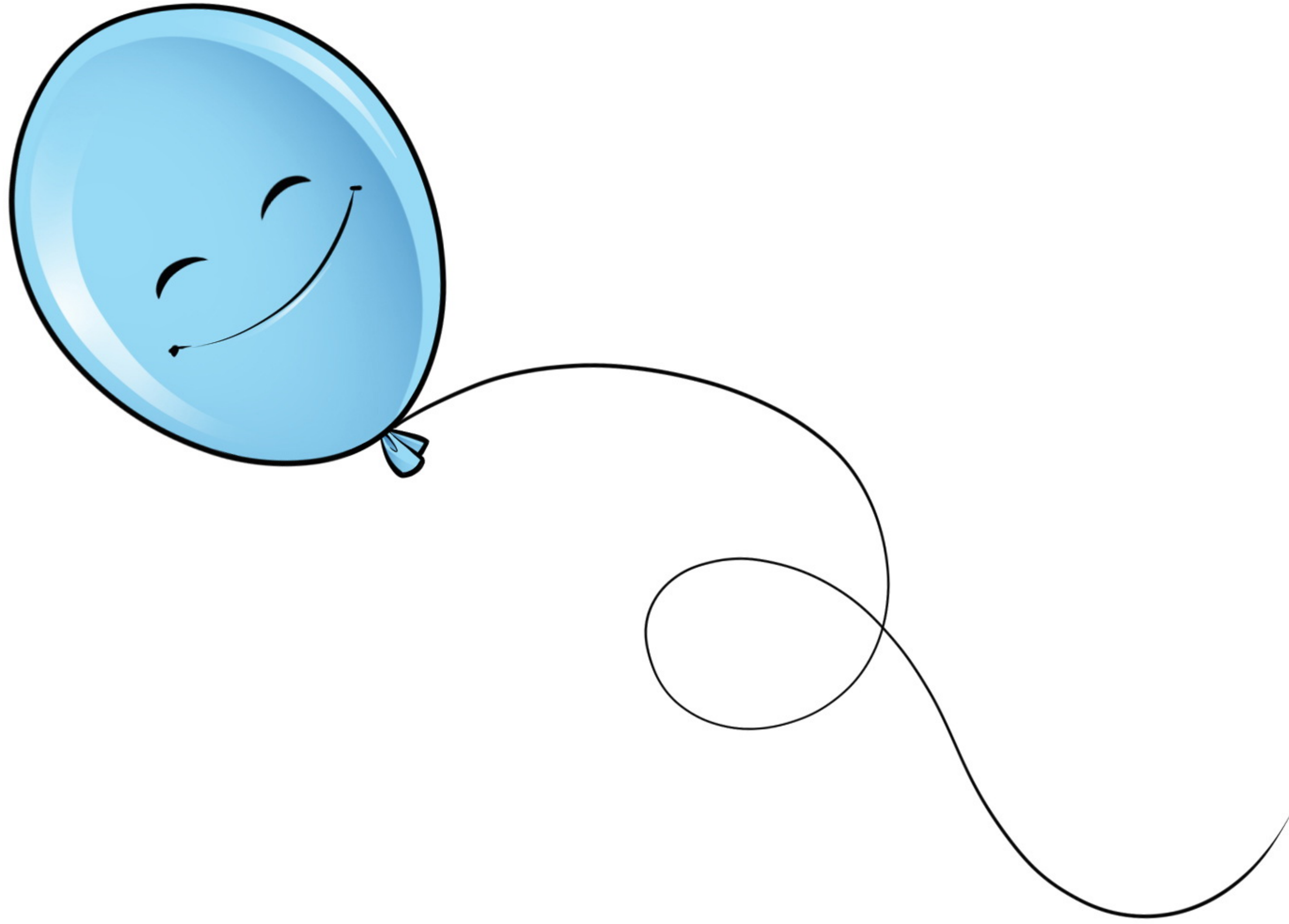

Nataša Angjeleska

POSEBAN DJEČAK I MALI PRIČLJIVI BALON

ilustracije
Aleksandar Sotirovski

Nataša Angjeleska

POSEBAN DJEČAK **I MALI PRIČLJIVI BALON**

Ilustracije i dizajn:
Aleksandar Sotirovski

Prevela na hrvatski i lektorirala:
Andrijana Gradištanac

Izradu ove slikovnice omogućio je

Rođendanska zabava započela je prije pola sata.

Maleni dječak bio je vrlo uzbuđen. Već je isplanirao s kime će se igrati loptom, s kime će igrati biljar, a s kime će se kuglati, i to prije nego je pošao od kuće. Razmišljao je o tome kako će plesati i kada će glazba početi svirati. Nadao se kako igraonica u koju ide, ima sjajnu disko kuglu jer je volio kada se različite boje mijenjaju i okreću.

Međutim, nedugo nakon što je došao u igraonicu i započeo s igranjem, osjetio je kako ne može pomaknuti ruku. Njegova je ruka postala nekako teška i nije mogao micati prstima. Sjeo je u kut igraonice. Osjećao se umorno iako je rođendanska zabava tek započela. Nije danas radio ništa što bi ga umorilo, no njegove ruke i noge nisu se željele igrati rođendanskim balonima. Ostala djeca nastavila su se igrati i nisu primijetila da on nije među njima.

A colorful illustration of a room. On the left, a window with a white pane and an orange frame is set into a light brown brick wall. Below the window, an orange chair with a rounded back is partially visible. To the right of the chair, a blue balloon is tied to the chair's back with a purple ribbon. To the right of the balloon, a plate of fruit is shown, featuring a green apple, a yellow lemon, and a red cherry. The scene is brightly lit, with soft shadows cast on the wall.

Sjedeći posve sam, rekao je: “Više nikada neću stvarati planove prije nego dođem negdje jer moji se planovi nikada ne ostvare!” Odjednom osjeti nježan dodir na svojoj ruci koja je postajala sve teža i teža jer je otekla. Dodirnuo je plavi balon. Plavi balon pogledao je dječakove tužne malene oči i upitao ga: “Zašto se više ne igraš? Jesi li možda nezadovoljan sa mnom jer nisam više čvrst i okrugao kao na početku igre? Očito je kako sam počeo gubiti zrak. Igra s djecom me stvarno brzo umori.”

Dječak se uplašio neočekivanog dodira. Postao je još uplašeniji kada je začuo šapat. Okrenuo se lijevo pa zatim desno gledajući uokolo nije li se neko dijete skrilo i zbija šale s njim. U njegovoj blizini nije bilo nikoga te se on začuđeno zagleda u balon. “Kako je ovo uopće moguće? Balon koji priča?” začudio se dječak. “I k tome se još žali?!”

Još uvijek se propitivao nije li možda ipak riječ o nekoj šali. Sada nije bilo pravo vrijeme za šalu jer se nije osjećao baš najbolje.

Međutim, dječak je trebao nekoga za razgovor budući da su ostala djeca bila zauzeta igranjem ostalim balonima.

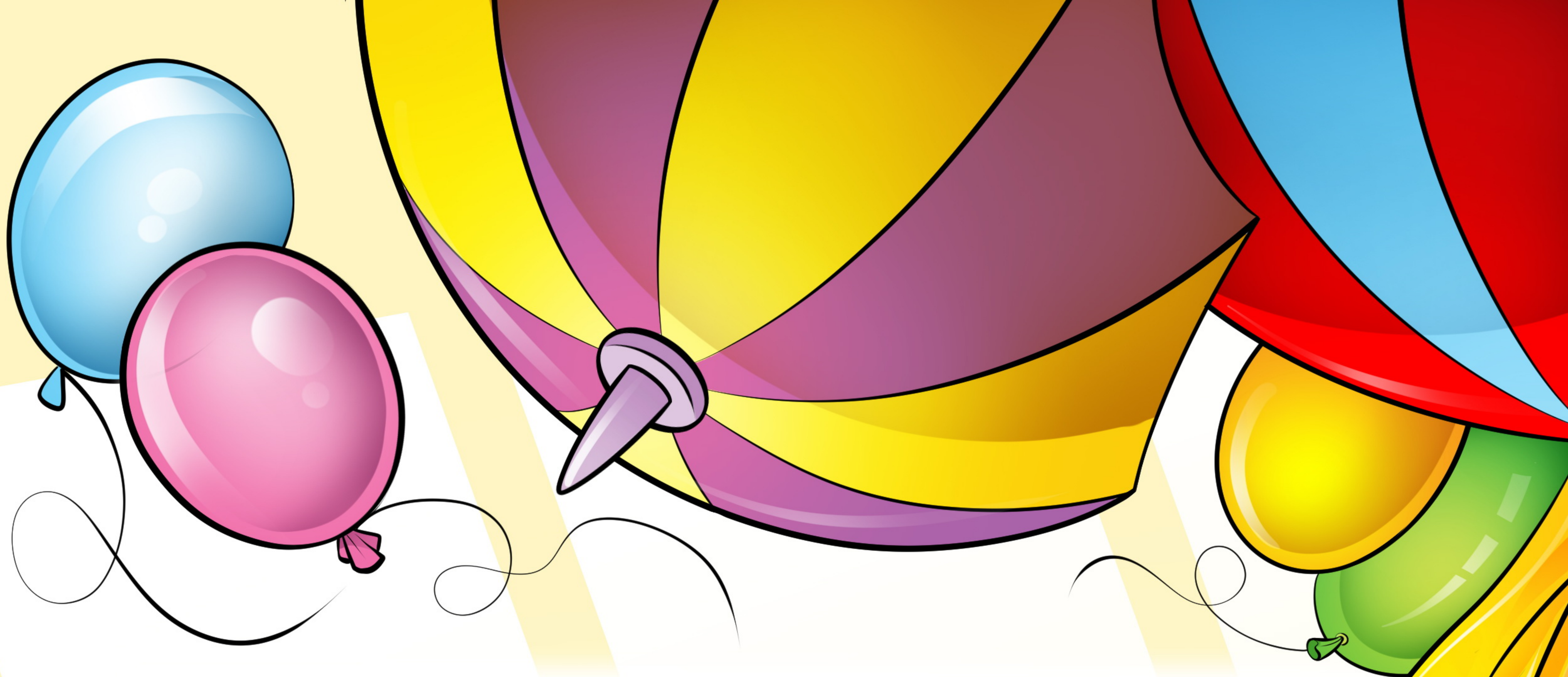
Stoga je dječak priznao balonu: “Znaš, nisam nezadovoljan tobom. Nezadovoljan sam samim sobom. Kada bi samo znao kakve sam planove imao za danas... Smislio sam vlastite pokrete i plesnu koreografiju. Bio sam spreman i pjevati u slučaju da ovdje bude mikrofon... Znaš... Kao u karaokama. Međutim, svi su moji planovi propali. Čak sam znao da ću pobijediti u kuglanju jer sam jako dobar. Siguran sam da bih osvojio dodatne bodove... Znaš... One bodove koje ti računalo samo doda. Oh, kako bih volio da sam izdržao barem dok ne dođe torta, da mi ruka nije natekla sve do kraja moje zabave jer bih se onda mogao duže igrati i tek onda ići u bolnicu.”

Balon je bio zbunjen jer je dječak pričao o svojim planovima pun energije, a zatim je odjednom osjetio umor. Iako je osjećao kako gubi zrak i postaje sve manji i manji, balon ga je ipak upitao: “Zašto moraš ići u bolnicu? Jesi li ozlijedio ruku? Jesi li se ozlijedio? Jesi li siguran da kugla za kuglanje nije bila preteška? Ili si možda prejako zamahnuo rukom prije nego si bacio kuglu? Ili si možda u žurbi nezgodno uhvatio kuglu pa se ozlijedio?”

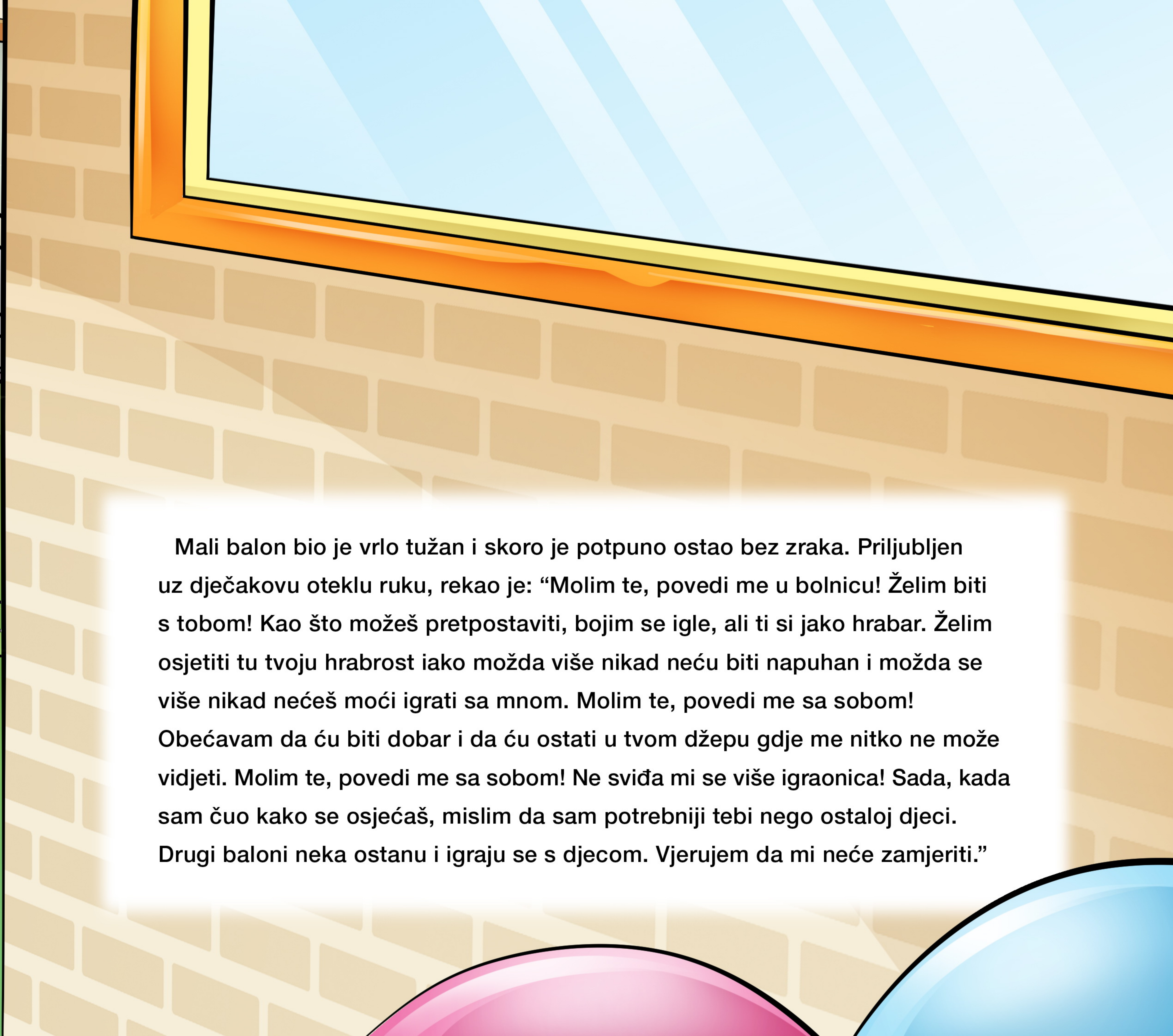

Dječak je tužno pogledao u balon i tiho objasnio: “Ne, to nije razlog. Ovo nije prvi put da kuglam. Jako dobro znam kako se drži kugla i kako se baca. Nešto se drugo dogodilo. Ako stvarno želiš znati, onda ću ti objasniti.

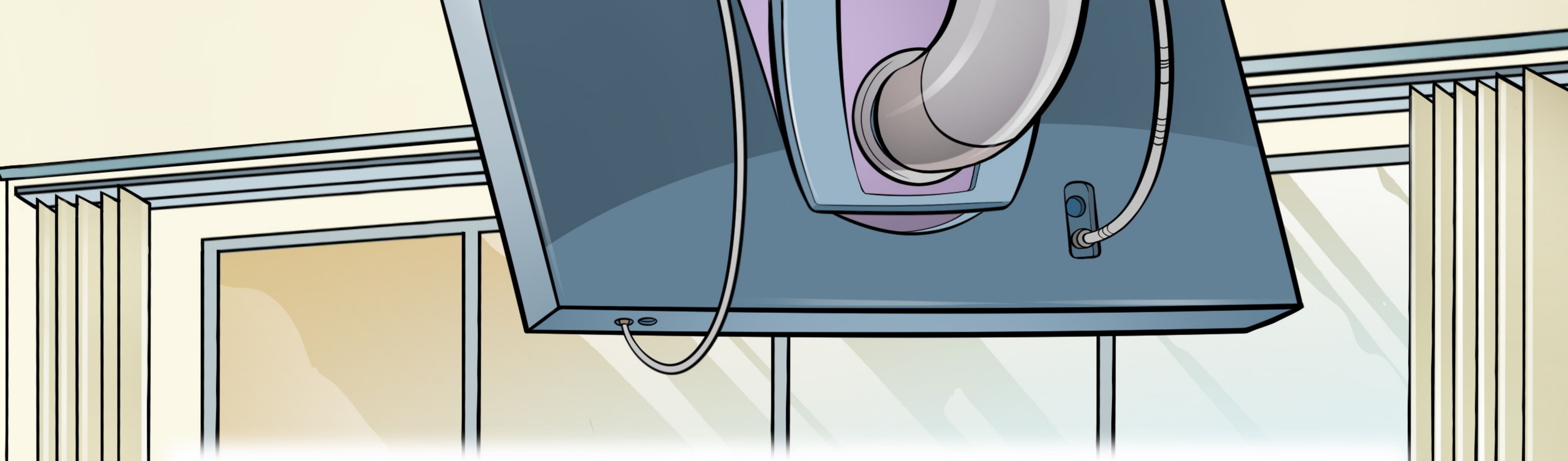
Ja imam vrlo rijetku bolest i vrlo često moje tijelo otekne... Bez nekog posebnog razloga. I tada se ne osjećam baš dobro. Ponekad moja ruka otekne, ponekad noga... Ponekad čak i moje lice otekne, moje se oči zatvore i ne mogu ništa vidjeti. Ponekad moja leđa nateknu... Moja mama se jako uplaši kada me boli grlo jer ono može oteći. Tada jako teško pričam i ne mogu gutati. Često ne mogu ni disati. To je razlog zašto idem u bolnicu. Ondje mi daju lijek.”

Mali balon bio je vrlo tužan i skoro je potpuno ostao bez zraka. Priljubljen uz dječakovu oteklu ruku, rekao je: “Molim te, povedi me u bolnicu! Želim biti s tobom! Kao što možeš pretpostaviti, bojim se igle, ali ti si jako hrabar. Želim osjetiti tu tvoju hrabrost iako možda više nikad neću biti napuhan i možda se više nikad nećeš moći igrati sa mnom. Molim te, povedi me sa sobom! Obećavam da ću biti dobar i da ću ostati u tvom džepu gdje me nitko ne može vidjeti. Molim te, povedi me sa sobom! Ne sviđa mi se više igraonica! Sada, kada sam čuo kako se osjećaš, mislim da sam potrebniji tebi nego ostaloj djeci. Drugi baloni neka ostanu i igraju se s djecom. Vjerujem da mi neće zamjeriti.”

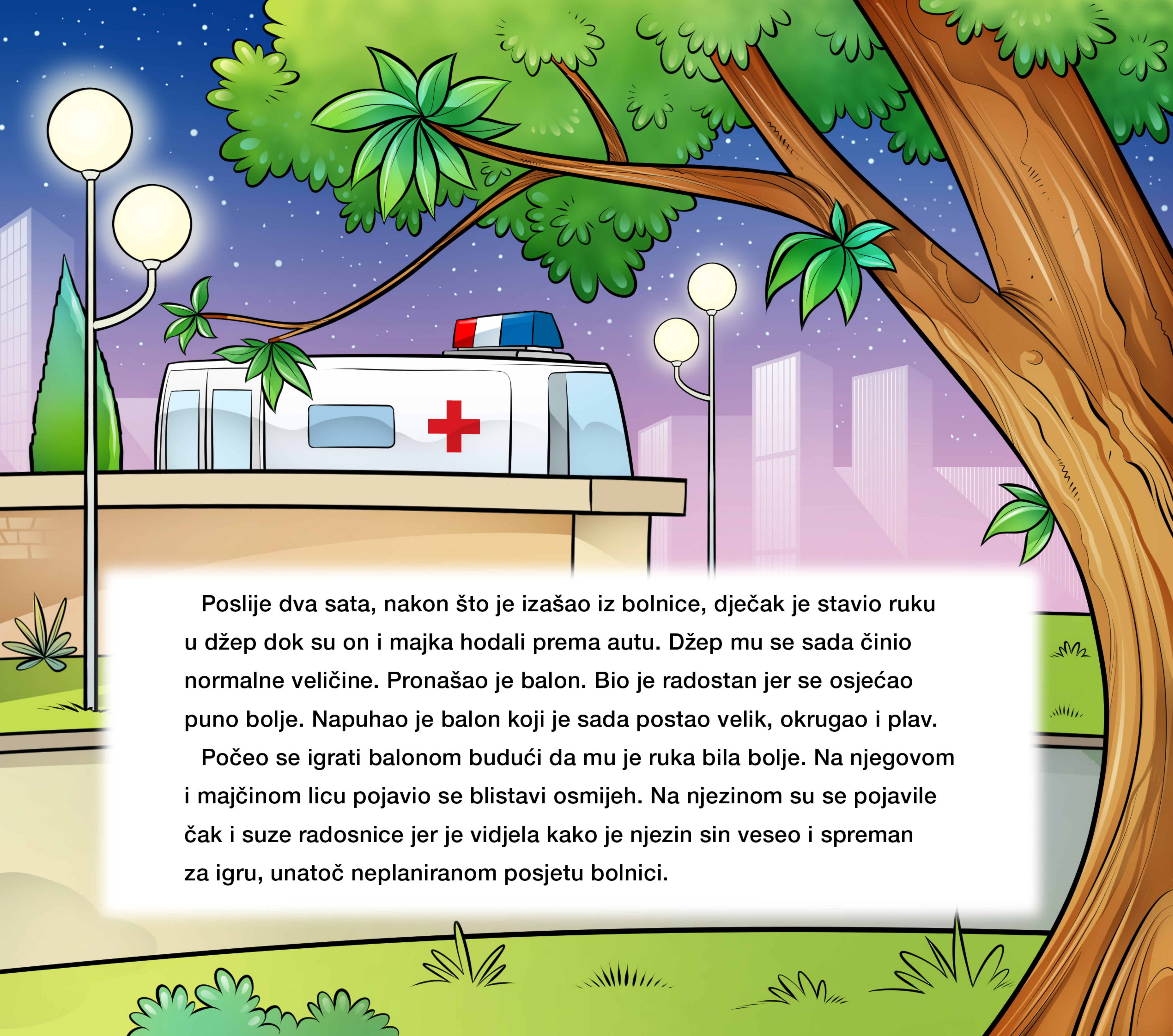

Mali je dječak stavio balon u svoj džep dok mu je majka oblačila kaput i spremala ga za posjet bolnici. Osmjehujući se, gladila je dječakovu kosu dok su se vozili prema bolnici. Na putu do bolnice nazvala je medicinsku sestru moleći neka prirede potreban lijek kako bi njezin mali anđeo mogao što prije primiti taj lijek koji mu spašava život. Kada su došli u bolnicu, dočekala ih je medicinska sestra Mimi s osmijehom na licu. Već je pripremila sobu u kojoj dječak može primiti svoj lijek te leći i odmoriti se.

Na televizoru je već bio upaljen dječji program.

Doktor je također svratio kako bi pozdravio dječaka. U šali mu je rekao: “Mislio sam da nas dvojica imamo dogovor, da te neću često viđati ovdje? Moraš malo narasti, tako da, kada te sljedeći puta izmjerimo, možemo napisati nove brojke u tvoj karton.” Dječak nije bio raspoložen za razgovor pa se samo osmjehnuo i ljubazno klimnuo glavom.

An illustration of a night scene in a park. In the center, a white ambulance with a red cross and a blue and red light bar on top is parked on a sidewalk. The scene is lit by several street lamps with glowing yellow spheres. Large, leafy trees with green foliage are scattered throughout the scene, with one particularly large tree on the right side. In the background, there are faint silhouettes of city buildings under a dark blue night sky with small white stars. The overall style is a clean, cartoonish illustration with bold outlines and a soft color palette.

Poslije dva sata, nakon što je izašao iz bolnice, dječak je stavio ruku u džep dok su on i majka hodali prema autu. Džep mu se sada činio normalne veličine. Pronašao je balon. Bio je radostan jer se osjećao puno bolje. Napuhao je balon koji je sada postao velik, okrugao i plav.

Počeo se igrati balonom budući da mu je ruka bila bolje. Na njegovom i majčinom licu pojavio se blistavi osmijeh. Na njezinom su se pojavile čak i suze radosnice jer je vidjela kako je njezin sin veseo i spreman za igru, unatoč neplaniranom posjetu bolnici.

Vratili su se kući gdje je dječaka dočekalo veliko iznenađenje. Njegovi prijatelji koji su bili na zabavi, donijeli su mnogo balona različitih boja. Željeli su nastaviti sa zabavom. Je li to moguće?

Mali dječak i balon bili su jako sretni. Prihvatili su prijedlog dječakovih prijatelja i nastavili su sa zabavom kao da ništa nije prekinulo njihovu igru prije dva sata. Na trenutak su dječak i balon stajali podalje od ostale djece i izmijenili poglede. Obećali su jedan drugome da će balon uvijek ići s dječakom u bolnicu primiti lijek kako bi mu pravio društvo, bez obzira koji dio dječakova tijela otekne.

Kasnije će se zajedno igrati kao što to inače rade pravi prijatelji.

